

Arrest

nr. 270 874 van 4 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, eveneens van onbepaalde nationaliteit, op 12 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat D. WALPOT *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komen volgens hun verklaringen op 23 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 29 juli 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Gaza. In augustus 2018 verliet u Gaza nadat u aan Hamas geweigerd had mensen zwemtraining te geven. U vluchtte via Turkije naar Griekenland, waar u op 19 september 2018 aankwam op het eiland Samos. Rond 25 mei 2019 werd u er vervoegd door uw vrouw E. B. (...) en uw zoon, die op 25 april 2019 via gezinshereniging aangekomen waren op het eiland Chios. Op 27 september 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in, dat werd ingewilligd in september 2019.

Voordat u in Griekenland aankwam verbleef u in Turkije. Met behulp van een smokkelaar probeerde u naar Griekenland te reizen. De smokkelaar vroeg u om de boot te besturen. U weigerde en er ontstond een discussie, waarbij de smokkelaar in de lucht schoot. Zo'n twintig minuten later kwam de politie en werd meegenomen en gedurende negen dagen opgesloten. Een drietal maanden na uw aankomst op het eiland Samos in Griekenland, hoorde u van andere migranten dat de smokkelaar naar u op zoek was. De smokkelaar die nog in Turkije was verweet u de inbeslagname van de boot en eiste 1000 dollar schadevergoeding. Hij dreigde mensen op u af te sturen, uw zoontje mee te laten nemen en uw vrouw voor hen te laten werken indien u binnen anderhalve maand niet betaalde. U vertelde uw vrouw over deze problemen in april 2020. Nadien u echter niets meer van de smokkelaar omdat er geen nieuwe vluchtelingen meer aankwamen.

U en uw vrouw verbleven in een vluchtelingenkamp. De levensomstandigheden waren er moeilijk. Er vonden ruzies plaats en er werden tenten in brand gestoken. U kreeg er voedsel en een leefloon. Enkele weken na uw positieve beslissing dienden jullie het vluchtelingenkamp te verlaten. U vond geen werk, u kreeg geen uitkering en de Griekse overheid betaalde evenmin voor jullie huisvesting. Jullie verbleven in een tent. Er was geen medische hulp en er was geen onderwijs voor uw zoon. U geeft nog aan dat u geen Grieks kent en dat de bevolking in Griekenland racistisch is.

Deze problemen deden u besluiten om Griekenland te verlaten. U reisde met uw vrouw en zoon van Samos naar Athene, waar u één nacht een hotel boekte. Op 11 juli 2020 reisde u met uw gezin van Griekenland naar Oostenrijk, waar u werd tegengehouden. Na twee maanden kon u doorreizen naar België, waar u op 23 oktober 2020 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 29 november 2020 werd uw dochter H. (...) geboren. Zij verkreeg de Belgische nationaliteit.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en die van uw partner; kopieën van uw paspoort en dat van uw vrouw en zoon; bewijzen van de politie omtrent de diefstal van jullie paspoorten; een usb-stick met foto's en video's; uw huwelijksakte; de geboorteakte van uw dochter H. (...) en de Belgische identiteitskaart van uw dochter H. (...).

Uw advocaat voert nog aan dat gezien uw dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven uw verzoek in het hoger belang van uw kind ontvankelijk moet verklaard worden. Ook legt uw advocaat nog twee rapporten neer met betrekking tot de algemene situatie van verzoekers van internationale bescherming in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (EURODAC Marked Hit, 20 november 2020; CGVS1, p. 7), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale

bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name de moeilijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp op het eiland Samos alsook de door aangehaalde ruzies en incidenten waarbij tenten in brand werden gestoken, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie (CGVS1, p. 9-11; CGVS2, p. 12), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo geeft u aan dat u op het eiland Samos naar het VN kamp ging waar u werd gezegd dat jullie die hulp aan de overheid moesten vragen. Gevraagd of u dan hulp aan Griekse instanties gevraagd heeft, zegt u dat er geen Griekse instanties waren op het eiland, behalve dan één politiebureau (CGVS1, p. 9). Even later wordt u opnieuw gevraagd of u, eenmaal u uw documenten had gekregen, niet had kunnen vragen om financiële hulp, alsook hulp bij medische kosten, scholing en huisvesting. U geeft dan aan dat u enkel naar de VN bent geweest en UNICEF u niet meer als vluchteling beschouwde, eenmaal u de status kreeg (CGVS1, p. 10). U stelt vervolgens dat u naar een arbeidskantoor bent gegaan, waar u werd gezegd dat u bepaalde zaken in orde moest brengen, waaronder een huurcontract, taal en inburgering. Gevraagd of u dan naar een huisvestingsmaatschappij bent geweest, zegt u dat dit niet bestaat op het eiland (CGVS1, p. 11). U geeft even later wel aan dat u bij uw vertrek naar Athene bent gereisd waar u twee dagen verbleef en een nacht in een hotel boekte. Ook geeft u aan dat u niet probeerde om daar hulp te krijgen van de Griekse overheid (CGVS1, p. 12). Hier kan overigens nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw verblijf in Athene niet stroken met die van uw vrouw. Uw vrouw zegt immers dat jullie ongeveer een maand lang in Athene verbleven (CGVS2, p. 7). Even later

geeft ze aan dat ze zich niet herinnert hoe lang jullie in Athene waren omdat ze door een moeilijke periode ging op dat moment. Ze geeft echter aan dat het ongeveer een maand was en jullie in een tent tegenover de asielinstantie sliepen (CGVS2, p. 10). Geconfronteerd met uw verklaringen geeft uw vrouw aan dat ze niet weet hoelang jullie daar zaten, maar jullie in twee verschillende hotels hebben geslapen. Opnieuw met uw verklaringen geconfronteerd, stelt uw vrouw dat ze het niet weet en uw verklaringen de juiste zijn. Ze geeft nog aan dat ze in die periode zwanger was, vaak flauwviel en zowel fysiek als mentaal moe was (CGVS2, p. 14), een weinig overtuigende verklaring voor deze discrepanties.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bedreigingen van een smokkelaar uit Turkije die eiste dat u zijn in beslag genomen boot terugbetaalde (CGVS1, p. 13 en 14), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Zo moet opgemerkt worden dat u zelf aangeeft dat u in april de eerste keer probeerde klacht in te dienen bij de politie en, toen uw vrouw was aangekomen, dit een tweede keer probeerde. U zegt echter dat de politie niets deed (CGVS1, p. 18). Uw vrouw geeft echter aan dat ze niet weet of u klacht probeerde indienen bij de politie omwille van deze dreigementen. Ze zegt dat u haar enkel had gezegd dat u dit wilde doen, maar geeft aan dat ze niet weet of u het effectief gedaan heeft. Ze stelt enkel nog dat u haar niets wilde vertellen omdat ze psychisch moe was en u haar niet ongerust wilde maken (CGVS2, p. 15), wat niet echt kan overtuigen aangezien u haar wel zou verteld hebben dat u klacht wilde indienen. Dit doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de door u neergelegde rapporten, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoont dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin wijzigingen aanbrengen in bovenstaande beslissing. Zo staven jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, alsook jullie paspoorten en het bewijs van diefstal, enkel de identiteit van u, uw vrouw en uw zoon, die niet betwist wordt. De usb-stick die u indiende met foto's en video's bleek leeg te zijn.

De geboorteakte van uw dochter H. (...), alsook de Belgische identiteitskaart van uw dochter H. (...) staat dat H. (...) de Belgische nationaliteit verworven heeft. De behandeling van haar verzoek om internationale bescherming werd dan ook beëindigd. In dit verband dient voorts de worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch het recht op geeft op een internationale beschermingsstatus op basis van het beginsel "eenheid van het gezin". Indien uw gezinsleven daadwerkelijk dreigt geschonden te worden en een schending van het recht op eerbiediging van het

privé-, familie- en gezinsleven voorligt dient u gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Gaza. In augustus 2018 verliet uw man L. B. (...) Gaza nadat hij geweigerd had mensen zweemtraining voor Hamas te geven. U vertrok in april 2019 uit Gaza met uw zoon omdat ze naar uw man bleven vragen. U vluchtte via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u op 25 april 2019 aankwam op het eiland Chios. U bleef hier één maand en reisde hierna naar uw man op het eiland Samos. Uw man had reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 september 2018. U diende eveneens een verzoek in en in september 2019 verkregen jullie een internationale beschermingsstatus.

Uw man probeerde voor zijn verblijf op Samos, van Turkije naar Griekenland te reizen via een smokkelaar. De smokkelaar vroeg uw man om de boot te besturen, maar omdat uw man weigerde ging het mis en werden ze onderschept door de autoriteiten. Omdat de smokkelaar wilde dat uw man de boot zou terugbetalen werd hij door hem in Griekenland gezocht en bedreigd. Uw man vertelde u over zijn problemen.

U en uw man verbleven in een vluchtelingenkamp. De levensomstandigheden waren er moeilijk. U werd er bestolen en er werden tenten in brand gestoken. U kreeg er voedsel en een leefloon. De medische hulp was er beperkt. Op een avond werd u er betast door een man. Een maand na uw positieve beslissing dienden jullie het vluchtelingenkamp te verlaten. Uw man vond geen werk, u kreeg geen uitkering en de Griekse overheid betaalde evenmin voor jullie huisvesting. Jullie verbleven in een tent. Er was geen medische hulp en er was geen onderwijs voor uw zoon. U geeft nog aan dat de bevolking in Griekenland racistisch is.

Deze problemen deden u Griekenland verlaten. U reisde met uw man en zoon van Samos naar Athene. Op 11 juli 2020 reisde u met uw gezin van Griekenland naar Oostenrijk, waar u werd tegengehouden. Na twee maanden kon u doorreizen naar België, waar u op 23 oktober 2020. aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 29 november 2020 werd uw dochter H. (...) geboren. Zij verkreeg de Belgische nationaliteit.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en die van uw partner; kopieën van uw paspoort en dat van uw man en zoon; bewijzen van diefstal van jullie paspoorten; een usb-stick met foto's en video's jullie huwelijksakte; de geboorteakte van uw dochter H. (...) en de Belgische identiteitskaart van uw dochter H. (...).

Uw advocaat voert nog aan dat gezien uw dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven uw verzoek ontvankelijk moet verklaard worden. Ook legt uw advocaat nog twee rapporten neer met betrekking tot de algemene situatie van verzoekers van internationale bescherming in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot niet-ontvankelijkheid werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen vangen de uiteenzetting van hun enig middel aan met het verduidelijken van het wettelijk kader van hun verzoeken, met name artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en de parlementaire voorbereidingen inzake deze bepaling en artikel 33, tweede lid, sub a), van de richtlijn 2013/32/EU, en laten wat dit betreft nog het volgende gelden:

"Het blijkt eenduidig uit de bewoordingen van de richtlijn, uit de relevante bepalingen in de Vreemdelingenwet, en uit de parlementaire stukken, dat verwerende partij over de mogelijkheid beschikt om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de betrokkene reeds bescherming geniet in een andere lidstaat, en daar geenszins toe verplicht is. Er gaapt dus een discretionaire marge en die marge dient ingevuld te worden met respect voor de fundamentele rechten en vrijheden van de mens, en, gelet op de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen, met respect voor de fundamentele rechten van het kind."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in september 2018 een verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend in Griekenland. Het is niet duidelijk wanneer verzoekster haar verzoek indiende. Beide verzoeken werden in september 2019 ingewilligd, verzoekers verkregen een vluchtelingenstatuut in Griekenland.

Verzoekers wensen echter op te merken dat het niet duidelijk is of hun zoontje U. (...) eveneens over een beschermingsstatuut beschikt in Griekenland, en er zich in zijn hoofde bijgevolg een afzonderlijke beslissing opdringt. Indien hij geen beschermingsstatuut heeft, kan artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet niet op hem van toepassing zijn."

Verzoekende partijen vervolgen door te stellen dat de commissaris-generaal in elk geval dient na te gaan of zij kunnen rekenen op de bescherming die door Griekenland werd toegekend en verwijzen hierbij naar artikel 3 van het EVRM en naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie). Zij halen hierover nog het volgende aan:

"Het is belangrijk om er hier op te wijzen dat het criterium dat het Hof van Justitie in de hierboven geciteerde zaak aanhaalt, verwijst naar een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit wil zeggen dat het risico zich nog niet noodzakelijk voltrokken moet hebben voor een specifieke verzoeker vooraleer er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie."

Daarna bespreken verzoekende partijen de vraag of socio-economische omstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen uitmaken. Zij halen in dit verband rechtspraak aan van het Hof van Justitie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Verzoekende partijen wijzen voorts op de extreme kwetsbaarheid en het hoger belang van het kind:

"Het EHRM oordeelt dat voor wat minderjarige vreemdelingen betreft, al dan niet begeleid, de extreme kwetsbaarheid van het kind beslissend is en uittorent boven alle andere consideraties:

"74. (...)" (Khan t. Frankrijk, 28 februari 2019, nr. 12267/16)

Het Hof maakt erg duidelijk dat het aan de Staat is om initiatief te nemen en te voorzien in gepaste identificatie, opvang en zorg voor minderjarige vreemdelingen (§85-88, en voor wat de plicht tot identificatie als minderjarige betreft, §89).

Het Hof van Justitie heeft op 12 november 2019, in zaak C-233/18, het schorsen van opvang voor een niet-begeleide minderjarige gekwalificeerd in het kader van artikel 1, 4 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie. De minderjarige in kwestie werd voor 14 dagen uitgesloten van opvang, en wist op voorhand hoelang de uitsluiting zou duren. Hij sliep een deel van die 14 dagen in een park in Brussel. Dit is relevant omdat het EHRM voor wat betreft materiële deprivatie in kader van artikel 3 EVRM mee in rekening brengt dat de betrokkene geen perspectief op verbetering had terwijl dit voor deze minderjarige wel degelijk aanwezig was. Erg relevant hierbij zijn de garanties die de overheid moet bieden op opvang, gewoon een lijst meegeven met alternatieve opvangmogelijkheden is niet voldoende om de menselijke waardigheid van de minderjarige te garanderen. Opvang dient met oog op een degelijke levensstandaard ononderbroken aangeboden te worden, en er dient specifieke rekening gehouden te worden met de kwetsbaarheid van minderjarigen en hun hoger belang als kind.

Ook het hoger belang van het kind dient namelijk mee te spelen in de beoordeling van de mogelijkheid van verwerende partij een aanvraag onontvankelijk te verklaren. Gelet op wat het Hof van Justitie in arrest C-648/11 van 6 juni 2013 en arrest C-233/18 van 12 november 2019 beslist heeft (zie supra), dient er voldoende belang gehecht te worden aan het hoger belang van het kind om de discretionaire marge die het CGVS heeft uit te oefenen.

Overweging 33 bij de Procedurerichtlijn stelt: "(...)"

Overweging 60 vermeldt: "(...)"

Artikel 25.6 van de herschikte Procedurerichtlijn stelt: "(...)"

Artikel 14,§4 van het KB van 11 juli 2003: "(...)"

Artikel 57/1, § 4. Vw. stelt : "(...)"

Het begrip hoger belang van het kind zoals vermeld in artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat: "(...)"

Asielaanvragen maken een toepassing van Unierecht uit en het IVRK dient onverkort toepassing te vinden bij de behandeling van aanvragen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer) herinnert eraan in zijn arrest C-540/03: « (...) » (HvJ, C-540/03, 27 juni 2006, § 37).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft. Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM zowel gebruikt om artikel 3 van het EVRM richting te geven, als artikel 8 EVRM. De redenering is daarbij allerm minst dat het hoger belang van het kind niet kan afdoen aan de ernst van het risico vereist onder artikel 3 van het EVRM, maar integendeel wordt het gebruikt om de impact van bepaalde behandelingen te gaan kwalificeren als ernstiger t.o.v. een kind dan t.o.v. een volwassene (zie bijvoorbeeld EHRM 12 oktober 2006, nr. 13178/03, Mubilanzila Mayeka en Kininku Mitunga t. België; EHRM, V.M. e.a. t. België, 7 juli 2015; TULKENS, F., "La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants", Journal du Droit des Jeunes, nr. 272, februari 2008, p.6).

Gelet op de directe werking van artikel 3 VRK, gelet op de verduidelijkingen van het Comité voor de Rechten van het Kind, en gelet op de rol die het VRK krijgt toegekend in de interpretatie van het Handvest door het Hof van Justitie¹ dienen deze vereisten en verduidelijkingen omtrent het in kaart brengen van het kind en de onderzoeksplicht ter harte genomen te worden. Het belang dat gehecht wordt in de asielprocedure aan het hoger belang van het kind zoals bepaald in het Handvest en het VRK wordt onderlijnd door de overwegingen en bepalingen in de Procedurerichtlijn en Kwalificatierichtlijn. Daarbij mag men niet uit het oog verliezen dat de nationale bepalingen niet gewoon voorzien dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is, maar sterker, dat het een doorslaggevende overweging is.

Volgens het Comité voor de Rechten van het Kind dient non-refoulement zo begrepen te worden dat er bescherming geboden wordt wanneer er een reëel risico is op onherstelbare schade, zoals, maar niet beperkt tot, de schade uiteengezet in artikel 6 (leven, overleven en ontwikkeling) en artikel 37 (foltering, vernederende en onmenselijke behandeling, doodstraf, vrijheidsberoving) VRK, en dit ongeacht of het risico op schending van die rechten voortvloeit uit statelijke actoren, en ongeacht of dergelijke schending intentioneel is. De inschatting van het risico dient leeftijds- en gendergevoelig te gebeuren en dient de ernstige gevolgen voor kinderen van ondervoeding en onvoldoende medische zorg te onderkennen.

Het Comité herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in dergelijke dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten: "11.8 (...)"

Het EHRM wijst consequent op het belang van het VRK om tot een kinderrechtenconforme beschermingsstandaard te komen onder artikel 3 EVRM. Het EHRM houdt er ook rekening mee dat de impact van mishandeling, vooral op psychologisch vlak, zwaarder is voor een minderjarige. Ook non-refoulement wordt door het Hof anders ingevuld voor minderjarigen en er wordt bijvoorbeeld ook veel meer rekening gehouden met socio-economische omstandigheden."

Vervolgens voeren verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal de bewijslast van mogelijke mistoestanden in Griekenland volledig bij hun legt door zich te baseren op het beginsel van wederzijds vertrouwen. Volgens hen heeft dit als gevolg dat de positie van het individu verzwakt wordt, wat volledig zou ingaan tegen de achterliggende logica van de waarden en grondrechten waarop de Europese Unie gebaseerd is.

Verzoekende partijen stellen verder dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toch van oordeel zou zijn dat de volledige bewijslast op hun zou liggen, en met andere woorden vasthoudt aan het vermoeden dat alle lidstaten van de Europese Unie dezelfde waarborgen zouden bieden aan vluchtelingen, hen reële bescherming zouden bieden en hun fundamentele rechten zouden respecteren, dit vermoeden weerlegbaar is en het hen wordt toegestaan om aan te tonen dat er een ernstig risico bestaat dat hun rechten in Griekenland bij een terugkeer niet gerespecteerd zouden worden.

Vervolgens betwisten zij de stelling van de commissaris-generaal dat zij als begunstigden van internationale bescherming "*onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen toegang krijgen tot sociale en economische rechten*". Zij wijzen erop dat er in de praktijk een groot verschil is tussen de Griekse onderdanen en begunstigden van internationale bescherming, "*nu de toegang voor deze laatste categorie ernstig bemoeilijkt wordt door taalbarrières, gebrek aan documentatie, gebrek aan huisvesting en tax registration number, gebrek aan netwerk, en racisme en discriminatie*".

Verzoekende partijen stellen verder dat een rapport van Asylum Information Database (hierna: AIDA) met betrekking tot de situatie in Griekenland in 2020 op meerdere plaatsen aangeeft dat het verschil in behandeling tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen zo frappant is dat het een schending van het internationaal erkend principe van gelijke behandeling uitmaakt. Verzoekende partijen verwijzen verder nog naar het rapport "*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*" van Pro Asyl en Refugee Support Aegean (RSA) van maart 2021 en de "*Addendum Nansen Note 20-2. Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce*" van NANSSEN van november 2020 die de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zouden blootleggen.

Wat betreft hun verblijfskaart in Griekenland, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"Ten eerste moet hierbij opgemerkt worden dat verzoekers niet in het bezit van een verblijfskaart in Griekenland. Pas nadat zij Griekenland reeds hadden verlaten kregen zij een mail van de Griekse autoriteiten waarin bevestigd werd dat verzoekers als vluchteling erkend waren in Griekenland. Zij

hebben om die reden nooit een verblijfskaart in Griekenland gehad. Indien zij moeten terugkeren, zullen zij bijgevolg eerst en vooral hun kaart moeten aanvragen."

Verzoekende partijen stellen dat uit de beschikbare landeninformatie echter blijkt dat er belangrijke vertragingen gepaard gaan met de vernieuwing/verlenging van verblijfsvergunningen en citeren ter staving daarvan uit voormelde rapporten van Pro Asyl/RSA en AIDA.

Verzoekende partijen duiden verder op het volgende:

"Verzoekers zijn een gezin met twee minderjarige kinderen. Het ene is pasgeboren en het andere is nog zéér jong. Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij geen enkele moeite doet om garanties te vragen aan de Griekse autoriteiten, minstens te onderzoeken hoe lang het zou duren alvorens zij de nodige documenten kunnen verkrijgen, wat hun status is in de tussentijd, en in welke omstandigheden zij moeten leven in afwachting.

Verwerende partij gaat compleet voorbij aan de drieste realiteit, en de praktische en administratieve gevolgen dat deze voor verzoekers met zich meebrengen.

Verwerende partij diende in rekening te brengen dat verzoekers gedurende een bepaalde periode (tot één jaar) niet dezelfde rechten kunnen laten gelden als andere personen die internationale bescherming hebben gekregen. In de praktijk zullen zij – in tegenstelling tot bijvoorbeeld de Griekse onderdanen – geen toegang hebben tot tewerkstelling, gezondheidszorg, Waar de situatie in Griekenland in het algemeen voor begunstigden van internationale bescherming al onaanvaardbaar is (cf. infra), zal dit zeker het geval zijn voor verzoekers in de periode dat zij dienen te wachten op de vernieuwing van hun kaart.

Deze situatie maakt dat verzoekers, die als vluchteling reeds zeer kwetsbaar zijn, minstens in de periode na hun aankomst geen beroep kunnen doen op enige hulp van de overheid en een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling."

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de integratie van erkende vluchtelingen in de Griekse samenleving ernstige tekortkomingen kent. Integratie en de sociale rechten van begunstigden van internationale bescherming zouden geen prioriteit zijn voor de Griekse overheid. Het betreft volgens verzoekende partijen zelfs een doelbewuste politiek van de Griekse autoriteiten om elke vorm van steun en opvang te ontfangen aan begunstigden van internationale bescherming. Zij citeren ter staving daarvan uit het voormelde rapport van AIDA en vervolgen dat reeds werd aangegeven dat de vernieuwing van bepaalde documenten met veel vertraging kan gepaard gaan en dat "het ADET document", de eigenlijke verblijfsvergunning, noodzakelijk is voor verschillende andere administratieve formaliteiten, ter staving waarvan zij uit het voormelde rapport van Pro Asyl/RSA citeren.

Verzoekende partijen duiden verder op het volgende:

"Pas nadat men een nieuwe verblijfsvergunning heeft gekregen, kan een Tax Identification Number (TIN) worden aangevraagd. Dit is nodig om een huurcontract aan te gaan, een bankrekening te openen, te mogen werken of een AMKA aan te vragen. Men kan dit TIN echter slechts krijgen wanneer men een bewijs van woonst voorlegt, elektriciteitsrekeningen of een huurovereenkomst op hun naam. Hierdoor is het voor de meeste begunstigden van internationale bescherming uitgesloten dat zij dit TIN verkrijgen. Zonder Tax Identification Number kan ook geen AMKA worden aangevraagd, wat noodzakelijk is voor het verkrijgen van medische zorgen.

Deze onnodige administratieve formaliteiten zorgen er in de praktijk voor dat begunstigden van internationale bescherming geen toegang hebben tot huisvesting, de arbeidsmarkt,"

Wat betreft de toegang tot huisvesting, verwijzen verzoekende partijen naar voormelde rapporten van AIDA, Pro Asyl/RSA en NANSSEN om te duiden op problemen voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Zij stellen voorts:

"Personen die een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland belanden in quasi alle gevallen op straat, nu door de Griekse overheid doelbewust geen financiële steun of huisvesting voorzien wordt. De daklozencentra, waar ook begunstigden van internationale bescherming terecht kunnen, zijn overvol, waardoor men veelal op straat belandt of in kraakpanden."

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, verwijzen verzoekende partijen eveneens naar voormelde rapporten van AIDA, Pro Asyl/RSA en NANSSEN om te duiden op problemen voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Zij stellen voorts:

"De Griekse economische crisis had reeds een enorme impact op de beschikbaarheid van de gezondheidszorg, nu vele artsen zelf naar het buitenland vertrekken. De beperkt beschikbare zorgen zijn manifest ontoereikend."

Om te duiden op problemen inzake tewerkstelling ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland verwijzen verzoekende partijen naar voormelde rapporten van AIDA en NANSEN. Zij stellen voorts:

“Om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt heeft men een sociale zekerheidsnummer nodig. Dit nummer kan ze echter enkel verkrijgen indien ze over een verblijfsvergunning beschikt, een verblijfsadres en een 'tax registration' (AFM).

Een verblijfsadres, hetgeen een vereiste is om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zal men enkel kunnen verkrijgen mocht men over voldoende inkomsten via werk beschikken. Los van de vraag of men kan vinden, kan men echter pas beginnen werken zodra men over een 'tax registration' beschikt, waarvoor verzoekende partij echter over huisvesting moet beschikken. Verzoekende partij bevindt zich dus in een 'catch 22'. Zonder werk geen huisvesting, maar zonder huisvesting ook geen tax registration, hetgeen nodig is om te mogen werken en toegang te krijgen tot de gezondheidszorg.

Het is met andere woorden quasi onmogelijk om als erkend vluchteling een job te vinden en toegang te krijgen tot de gezondheidszorg in Griekenland. Omwille van het feit dat de financiële hulp vanwege de overheid aan erkende vluchtelingen zeer beperkt is (zie infra), is het voor verzoekers zeer belangrijk om te werken en geld te verdienen om in hun levensonderhoud te voorzien. De enorme obstakels die een erkende vluchteling tegenkomt op weg naar een job, zorgen er bijgevolg voor dat verzoekers hoogstwaarschijnlijk in een onmenselijke situatie terecht zouden komen in geval van een terugkeer naar Griekenland.”

Inzake financiële hulp voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland stellen verzoekende partijen het volgende:

“Financiële hulp van de staat is in principe voorbehouden voor Griekse onderdanen of EU-burgers. De uitkeringen die wel kunnen worden toegekend zijn zeer beperkt. Er is enkel nog een (beperkte) solidariteitsuitkering beschikbaar, maar om hiervoor in aanmerking te komen moet men opnieuw erg veel administratieve formaliteiten vervullen, evenals zeer veel documenten voorleggen (zoals een huurovereenkomst, water- en elektriciteitsrekeningen, een bankrekening en een 'tax registration'). Personen zoals verzoekers voldoen niet aan de voorwaarden gezien zij geen huisvesting hebben bij terugkeer naar Griekenland, en kunnen bijgevolg geen aanvraag indienen voor deze uitkering.”

Zij citeren ter staving daarvan uit de voormelde rapporten van AIDA, Pro Asyl/RSA en NANSEN en besluiten dat zij dan ook noch zelf voor hun levensonderhoud kunnen instaan door arbeid, noch beroep kunnen doen op enige steun van de overheid om in hun basisbehoeften te voorzien bij terugkeer.

Bovendien voeren verzoekende partijen aan dat er, ondanks de bestaande wettelijke initiatieven, in de praktijk sprake is van ernstige discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, wat verzoeker overigens ten overvloede zou hebben vermeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Ter staving hiervan citeren zij uit het *“Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018”* van de Raad van Europa van 6 november 2018.

Verder menen verzoekende partijen dat verschillende rapporten het bestaan van politiegeweld en arbitraire detentie van vluchtelingen in Griekenland bevestigen. Zij citeren ter staving daarvan uit het *“Annual report on human rights in 2019”* van US Department of State van 11 maart 2020 en voeren verder nog aan dat een Griekse rechtbank recent een Syrische vluchteling heeft veroordeeld tot een gevangenisstraf van 52 jaar, enkel omdat hij op onwettige wijze het grondgebied was binnengekomen, wat een erg frappant voorbeeld is van de manier waarop de Griekse staat omgaat met vluchtelingen.

Voorts menen verzoekende partijen dat er geen effectieve toegang is tot onderwijs, ter staving waarvan zij citeren uit het voormelde rapport van NANSEN.

Zij besluiten:

“Uit al bovenstaande informatie blijken duidelijk de erbarmelijke levensomstandigheden waarnaar verzoekers moeten terugkeren.

Door de grote toestroom van vluchtelingen in Griekenland, heersen er enorme vertragingen op het niveau van de administratie om alle nodige documenten af te leveren. Zoals hierboven aangetoond kunnen deze vertragingen oplopen tot zelfs een jaar. Zolang men deze documenten niet heeft, kan men geen stappen ondernemen om te voorzien in huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling....

In afwachting tot deze documenten worden afgeleverd, zijn verzoekers bijgevolg volledig afhankelijk van overheidssteun. Laat het nu net die overheid zijn die doelbewust elke vorm van steun aan begunstigden van internationale bescherming onttrekt.

Bij terugkeer zullen verzoekers op straat belanden, maanden moeten wachten tot zij een nieuwe verblijfsvergunning krijgen, waarbij zij in de tussentijd geen rechten kunnen doen gelden. Zij hebben geen netwerk ter plaatse en kunnen bij niemand terecht voor onderdak. Minstens door een gebrek aan financiële middelen en door de onmogelijkheid te voldoen aan de strenge voorwaarden om de nodige administratieve formaliteiten te vervullen, zullen verzoekers niet in staat zijn om in hun levensonderhoud te voorzien, medische zorgen te betalen,"

Verzoekende partijen duiden er tevens op dat zij met twee minderjarige kinderen, waarvan één pasgeboren kind, extra kwetsbaar zijn en citeren ter staving uit het voormelde rapport van NANSEN en uit het arrest nr. 224 980 van 19 augustus 2019 van de Raad waarin deze zich uitsprak over de situatie van gezinnen met kinderen in Griekenland. Verder voeren verzoekende partijen het volgende aan:

"Al de hierboven opgesomde elementen weerleggen op overduidelijke wijze dat het vermoeden dat alle lidstaten van de EU de grondrechten eerbiedigen die begunstigden van internationale bescherming genieten. Er is een ernstig risico dat verzoekers aan een onmenselijke of vernederende behandeling wordt blootgesteld bij een terugkeer naar Griekenland.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, hebben erkende vluchtelingen niet dezelfde toegang tot huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg en tewerkstelling als Griekse onderdanen. In theorie kan dit misschien het geval zijn, de praktijk toont echter het tegendeel aan."

Daarna stellen verzoekende partijen dat ook rechtbanken in onze buurlanden erkennen dat de situatie waarin erkende vluchtelingen in Griekenland verkeren niet in overeenstemming is met de vereisten neergelegd in het Verdrag van Genève, het Handvest en het EVRM. Zij citeren ter staving daarvan uit het voormelde rapport van AIDA, waarin wordt vermeld dat twee rechtbanken in Duitsland in januari 2021 reeds zouden hebben geoordeeld dat twee vluchtelingen, begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, niet konden worden teruggestuurd omwille van een ernstig risico op een onmenselijke en vernederende behandeling, en uit twee uitspraken van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021, waarover zij stellen dat er tweemaal gecasseerd werd louter en alleen op basis van de beschikbare landeninformatie die de algemene situatie in Griekenland blootlegt, waarbij het beginsel van wederzijds vertrouwen aan de kant zou worden geschoven als uitgangspunt. Dat is volgens verzoekende partijen immers waar de huidige situatie in Griekenland toe noopt.

Vervolgens betogen verzoekende partijen het volgende:

"Verwerende partij meent echter dat de voorgelegde rapporten betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en dat deze om die reden niet volstaan "om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn." (stuk 1, p. 4) Verwerende partij vervolgt door te stellen dat het aan verzoekers toekomt "om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen." (stuk 1, p. 4)

Verwerende partij meent dat verzoekers deze "nodige concrete elementen" niet hebben aangetoond omdat zij niet "terecht [zijn] gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die [hen] niet in staat stelt om te voorzien in [hun] meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid." (zie stuk 1, p. 3) Verwerende partij vervolgt door te stellen dat verzoekers "eerder beperkte stappen" hebben gezet om hun grondrechten te laten gelden, (zie stuk 1, p. 3)

Deze redenering is bijzonder pervers. Zoals hoger reeds werd vermeld, is het relevante criterium om te bepalen of er een schending van artikel 3 EVRM is, niet de effectieve onmenselijke of vernederende behandeling, maar wel het feit dat hier een ernstig risico op bestaat.

Dat dit risico bestaat en dat het om een ernstig risico gaat, wordt uitvoerig aangetoond in de bijgevoegde rapporten. Deze "objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, Ibrahim, §88) over Griekenland, en de verschillende veroordelingen door andere rechtscolleges in Europa, weerleggen het vermoeden van conformiteit met Europese grondrechten in Griekenland op overtuigende wijze.

Het verwijt van verwerende partij dat verzoekers niet in een toestand van "zeer verregaande materiële deprivatie" terecht gekomen zouden zijn, en dat zij onvoldoende pogingen zouden ondernomen hebben om hun rechten als erkend vluchteling te laten erkennen, is bijgevolg compleet irrelevant. Het is stuitend dat verwerende partij van verzoekers verwacht dat zij effectief in een "zeer verregaande materiële deprivatie" terecht waren gekomen en dat zij gedurende lange periode zouden geprobeerd moesten hebben om hun rechten te doen nakomen, vooraleer hun verzoek hier ontvankelijk verklaard zou worden.

Men kan niet verwachten van iemand die voor een muur staat dat hij er eerst honderd keer tegenaan loopt, vooraleer hij hulp mag zoeken. Het feit dat die muur er staat is voldoende. Dit is zeker het geval wanneer verzoekers voor hun erkenning reeds aan de lijven hebben ondervonden hoe ontransparant, inadequaet en onmenselijk het Griekse asielsysteem is. De zware omstandigheden in het vluchtelingenkamp maken dat het vertrouwen van verzoekers in de Griekse autoriteiten (terecht) zeer laag was en nog steeds is.

In het kamp op Samos werden tenten in brand gestoken waardoor er grote branden ontstonden waaraan ook verzoekers hun zoontje ernstige brandwonden opliep. Slechts na een week kregen zij hiervoor (zeer beperkte) medische hulp. (gehoor CGVS verzoekster, p. 18) Er waren regelmatig conflicten in het kamp die de veiligheid van verzoekers (verzoekster was op dat moment reeds zwanger) en hun zoontje in het gedrang bracht. Verzoekers werden ook bestolen en verzoekster werd aangerand, (gehoor CGVS verzoekster, p. 18) Voor beide feiten legden zij klacht neer waarvan zij nadien nooit nog iets hoorden. De hygiëne was eveneens bijzonder slecht in het kamp, met wormen in het voedsel als symbolisch voorbeeld, (gehoor CGVS verzoekster, p. 18) Verzoekster kreeg ook geen enkele medische hulp of begeleiding voor haar zwangerschap. Pas toen zij in België aankwamen, enkele maanden voor de geboorte, wist zijn het geslacht van haar tweede kind. (gehoor CGVS verzoekster, p. 12) Al deze elementen maakten dat verzoekers het kamp reeds verlieten voordat zij te weten kwamen dat zij erkend waren als vluchteling. Verzoekers kregen ook reeds te maken met het onder de Griekse bevolking wijdverbreide racisme.

Het is duidelijk dat verzoekers in erbarmelijke omstandigheden leefden in het kamp. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij. (Stuk 1, p. 3) Verwerende partij meent alleen dat deze situatie voor hun erkenning "niet zonder meer representatief" is voor de beoordeling van de situatie als begunstigden van internationale bescherming. Deze redenering is echter te simplistisch. De manier waarop asielzoeker behandeld worden tijdens hun procedure is wel indicatief van hoe zij na hun eventuele erkenning behandeld zullen worden. Uit de situatie in het kamp blijkt dat verzoekers (en andere vluchtelingen) niet welkom zijn in Griekenland, ook niet na hun erkenning. Dit wordt bovendien bevestigd door de beschikbare landeninformatie waaruit duidelijk blijkt dat ook de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland erbarmelijk is. Dat het racisme zou verdwijnen na een erkenning als vluchteling is ook erg onwaarschijnlijk."

Tot slot stellen verzoekende partijen dat indien de Raad van oordeel zou zijn dat de beschikbare landeninformatie op zich onvoldoende aantoonde dat er een ernstig risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling, dit dan zeker wel het geval is wanneer de beschikbare landeninformatie wordt beoordeeld in combinatie met de concrete elementen die zij naar voor brachten ter beschrijving van de onmenselijke omstandigheden in het vluchtelingenkamp op Samos. Zij stellen dat zij in omstandigheden leefden die strijdig waren met hun menselijke waardigheid en zelfs de drempel van artikel 3 van het EVRM halen en wijzen erop dat zij in deze omstandigheden leefden door omstandigheden buiten hun wil en door een gebrek aan ondersteuning door de Griekse overheid. Zij stellen dan ook niet akkoord te kunnen gaan met de inschatting van de commissaris-generaal en menen dat zij wel degelijk een ernstig risico lopen om blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Griekenland, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal zou beweren volgt volgens hen uit al het voorgaande dat de situatie waarin zij zouden terecht komen bij terugkeer wel degelijk aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie voldoet.

Zij besluiten:

"Om al bovenvermelde redenen dienen verzoekers een internationaal beschermingsstatuut in België te worden toegekend, en schendt verwerende partij alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit niets blijkt voorts dat verwerende partij het hoger belang van de minderjarige kinderen zelfs maar in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers zien niet in hoe een terugkeer naar Griekenland, gelet op alle beschikbare landeninformatie en gelet op de omstandigheden waaraan zij in Griekenland reeds onderworpen zijn geweest, in overeenstemming kan zijn met het hoger belang van de kinderen. Het is integendeel absoluut niet in hun belang om terug te keren."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin wordt geciteerd uit het rapport "Compilation on

the supply situation and support services for individuals with international protection status (returning to Greece)” van ACCORD van 26 augustus 2021 en uit de arresten nrs. 264 945 en 265 019 van de Raad van respectievelijk 6 december 2021 en 7 december 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Aangaande de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen bijgevolg de schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt en omdat (C) de door hem neergelegde documenten aan deze beslissing geen wijzigingen kunnen aanbrengen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende niet-ontvankelijk is omdat uit haar verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat zij zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, baseert en er, aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoeker een beslissing tot niet-ontvankelijkheid werd genomen, ook aan haar verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te

wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;
(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en met name de documenten "*Eurodac Marked Hit*" en "*Eurodac Search Result*" (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7+7B, map met 'Landeninformatie', nr. 2) en de verklaringen van verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7), dat verzoekende partijen in september 2019 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat zij thans niet langer internationale bescherming zouden genieten.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven dat het niet duidelijk is of hun zoon U. eveneens over een beschermingsstatuut beschikt in Griekenland, wijst de Raad erop dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat zij "*samen de status (hebben) gekregen*", "*(a)ls gezin*" (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7). Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik hebben aangehaald dat hun zoon niet over een beschermingsstatuut zou beschikken in Griekenland en dat verzoeker verklaarde dat hij zijn verblijfsdocumenten en die van zijn gezin "*gekraakt*" heeft om niet te worden teruggestuurd naar Griekenland (*ibid.*, p. 7-8). Gelet op het voorgaande is het betoog van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat het niet duidelijk is of hun zoon U. eveneens over een beschermingsstatuut beschikt in Griekenland niet ernstig.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ss)status in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In zoverre verzoekende partijen opmerken dat zij niet in het bezit zijn van een verblijfskaart in Griekenland en dat zij pas na hun vertrek uit Griekenland een mail ontvingen van de Griekse autoriteiten waarin bevestigd werd dat zij als vluchteling erkend waren in Griekenland, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien in tegenstrijd is met de verklaring van verzoeker dat hij zijn verblijfsdocumenten en die van zijn gezin "*gekraakt*" heeft om niet te worden teruggestuurd naar Griekenland (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7-8). Hoe dan ook dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de

verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (zie de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Te dezen brengen verzoekende partijen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hun verleende status. Evenmin bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien er dus geen indicaties zijn dat de geldigheid van hun vluchtelingenstatus in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunningen die verband houden met hun status van personen die internationale bescherming genieten niet eenvoudig zouden kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat zij er de hun verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit hun verklaringen en hun betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekende partijen in wezen vrezen dat zij, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van hun gezin, in geval van terugkeer naar Griekenland blootgesteld zouden worden aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, waardoor zij niet langer zouden kunnen rekenen op de bescherming die hen aldaar geboden wordt.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De Raad leest in de diverse informatie die verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanhalen en bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegen dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van toegang

tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs, sociale bijstand, integratiemogelijkheden en financiële hulp. Ook op het vlak van bescherming tegen racisme, discriminatie en geweld zouden er moeilijkheden bestaan. Verder zou politiegeweld en arbitraire detentie ten aanzien van vluchtelingen en begunstigen van internationale bescherming een probleem vormen. Er is volgens verzoekende partijen eveneens sprake van hindernissen voor het verkrijgen van documenten, zoals een verblijfsvergunning of belastingnummer, die nodig zijn om hun recht op huisvesting en sociaal welzijn uit te oefenen. Deze informatie laat echter niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). De verwijzing in het verzoekschrift en de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota van verzoekende partijen naar rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak van het EHRM, Duitse rechtspraak van januari 2021 en april 2021, twee arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 en de arresten nrs. 224 980, 264 945 en 265 019 van de Raad van respectievelijk 19 augustus 2019, 6 december 2021 en 7 december 2021 doet hieraan geen afbreuk. De Raad brengt hierbij in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precarie situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van hun verzoeken, waarbij het hun toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hun in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Te dezen blijkt uit hun verklaringen dat verzoekende partijen Griekenland hebben verlaten omdat hun levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp waar zij verbleven moeilijk waren en omdat zij enkele weken na hun positieve beslissing het vluchtelingenkamp dienden te verlaten, doch geen werk vonden, geen uitkering kregen en geen geld kregen voor huisvesting. Zij haalden ook aan dat er geen medische hulp was en geen onderwijs voor hun zoon, dat zij geen Grieks kennen en dat de Griekse bevolking racistisch is.

In de bestreden beslissingen wordt in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd over de door verzoekende partijen aangehaalde redenen waarom zij Griekenland hebben verlaten en de stukken die zij hebben neergelegd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name de moeilijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp op het eiland Samos alsook de door aangehaalde ruzies en incidenten waarbij tenten in brand werden gestoken, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een

welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie (CGVS1, p. 9-11; CGVS2, p. 12), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo geeft u aan dat u op het eiland Samos naar het VN kamp ging waar u werd gezegd dat jullie die hulp aan de overheid moesten vragen. Gevraagd of u dan hulp aan Griekse instanties gevraagd heeft, zegt u dat er geen Griekse instanties waren op het eiland, behalve dan één politiebureau (CGVS1, p. 9). Even later wordt u opnieuw gevraagd of u, eenmaal u uw documenten had gekregen, niet had kunnen vragen om financiële hulp, alsook hulp bij medische kosten, scholing en huisvesting. U geeft dan aan dat u enkel naar de VN bent geweest en UNICEF u niet meer als vluchteling beschouwde, eenmaal u de status kreeg (CGVS1, p. 10). U stelt vervolgens dat u naar een arbeidskantoor bent gegaan, waar u werd gezegd dat u bepaalde zaken in orde moest brengen, waaronder een huurcontract, taal en inburgering. Gevraagd of u dan naar een huisvestingsmaatschappij bent geweest, zegt u dat dit niet bestaat op het eiland (CGVS1, p. 11). U geeft even later wel aan dat u bij uw vertrek naar Athene bent gereisd waar u twee dagen verbleef en een nacht in een hotel boekte. Ook geeft u aan dat u niet probeerde om daar hulp te krijgen van de Griekse overheid (CGVS1, p. 12). Hier kan overigens nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw verblijf in Athene niet stroken met die van uw vrouw. Uw vrouw zegt immers dat jullie ongeveer een maand lang in Athene verbleven (CGVS2, p. 7). Even later geeft ze aan dat ze zich niet herinnert hoe lang jullie in Athene waren omdat ze door een moeilijke periode ging op dat moment. Ze geeft echter aan dat het ongeveer een maand was en jullie in een tent tegenover de asielinstantie sliepen (CGVS2, p. 10). Geconfronteerd met uw verklaringen geeft uw vrouw aan dat ze niet weet hoelang jullie daar zaten, maar jullie in twee verschillende hotels hebben geslapen. Opnieuw met uw verklaringen geconfronteerd, stelt uw vrouw dat ze het niet weet en uw verklaringen de juiste zijn. Ze geeft nog aan dat ze in die periode zwanger was, vaak flauwviel en zowel fysiek als mentaal moe was (CGVS2, p. 14), een weinig overtuigende verklaring voor deze discrepanties.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bedreigingen van een smokkelaar uit Turkije die eiste dat u zijn in beslag genomen boot terugbetaalde (CGVS1, p. 13 en 14), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Zo moet opgemerkt worden dat u zelf aangeeft dat u in april de eerste keer probeerde klacht in te dienen bij de politie en, toen uw vrouw was aangekomen, dit een tweede keer probeerde. U zegt echter dat de politie niets deed (CGVS1, p. 18). Uw vrouw geeft echter aan dat ze niet weet of u klacht probeerde indienen bij de politie omwille van deze dreigementen. Ze zegt dat u haar enkel had gezegd dat u dit wilde doen, maar geeft aan dat ze niet weet of u het effectief gedaan heeft. Ze stelt enkel nog dat u haar niets wilde vertellen omdat ze psychisch moe was en u haar niet ongerust wilde maken

(CGVS2, p. 15), wat niet echt kan overtuigen aangezien u haar wel zou verteld hebben dat u klacht wilde indienen. Dit doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de door u neergelegde rapporten, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonde dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin wijzigingen aanbrengen in bovenstaande beslissing. Zo staven jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, alsook jullie paspoorten en het bewijs van diefstal, enkel de identiteit van u, uw vrouw en uw zoon, die niet betwist wordt. De usb-stick die u indiende met foto's en video's bleek leeg te zijn.

De geboorteakte van uw dochter H. (...), alsook de Belgische identiteitskaart van uw dochter H. (...) staat dat H. (...) de Belgische nationaliteit verworven heeft. De behandeling van haar verzoek om internationale bescherming werd dan ook beëindigd. In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch het recht op geeft op een internationale beschermingsstatus op basis van het beginsel "eenheid van het gezin". Indien uw gezinsleven daadwerkelijk dreigt geschonden te worden en een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voorligt dient u gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie."

Verzoekende partijen slagen er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar zij in hun verzoekschrift wijzen op belangrijke vertragingen die gepaard zouden gaan met de vernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen, herhaalt de Raad dat verzoeker verklaarde dat hij zijn verblijfsdocumenten en die van zijn gezin "gekraakt" heeft om niet te worden teruggestuurd naar Griekenland (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7-8). Met dit betoog maken zij dan ook niet aannemelijk dat zij in Griekenland "buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om" zouden terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften. In het licht hiervan acht de Raad het dan ook niet ernstig dat verzoekende partijen verwachten dat het CGVS garanties zou vragen aan de Griekse autoriteiten of minstens zou onderzoeken hoe lang het zou duren alvorens zij de nodige documenten kunnen verkrijgen, wat hun status is in de tussentijd, en in welke omstandigheden zij moeten leven in afwachting, en dit nog daargelaten het gegeven dat het verzoekende partijen toekomt om het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen en aan te tonen dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar Griekenland.

Verzoekende partijen wijzen er voorts terecht op dat ook het hoger belang van het kind dient mee te spelen in de beoordeling van de mogelijkheid van de commissaris-generaal om een aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren, doch zij maken niet *in concreto* aannemelijk dat het loutere gegeven dat zij twee (zeer) jonge kinderen hebben maakt dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek henzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar Griekenland, waar zij reeds internationale bescherming genieten, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Verder laken verzoekende partijen de redenering van de commissaris-generaal waar deze stelt dat zij eerder beperkte stappen hebben gezet om hun grondrechten te laten gelden, doch zij betwisten niet dat

dit het geval is en tonen evenmin *in concreto* aan dat zij hun rechten niet zouden kunnen doen gelden. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, laat de door verzoekende partijen aangehaalde informatie niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan. Verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat men van hen niet kan verwachten dat zij eerst honderd keer tegen een muur aan lopen vooraleer zij hulp mogen zoeken en dat het feit dat die muur er staat voldoende is, doch *in casu* maken zij aan de hand van de door hen aangehaalde informatie en hun verklaringen niet *in concreto* aannemelijk dat deze spreekwoordelijke muur voor hen aanwezig is in Griekenland.

Door verder nog te laten gelden dat de zware omstandigheden in het vluchtelingenkamp maken dat hun vertrouwen in de Griekse autoriteiten zeer laag was en nog steeds is, weerleggen verzoekende partijen niet dat de problemen waarmee zij werden geconfronteerd in het kamp op Samos niet zonder meer representatief zijn voor de kwalificatie en beoordeling van hun situatie als begunstigden van internationale bescherming. Een en ander dient overigens te worden gerelativeerd, gelet op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun verblijf in Athene nadat hun een beschermingsstatus werd toegekend. Deze vaststelling, die steun vindt in het administratief dossier en door verzoekende partijen niet wordt betwist, doet naar het oordeel van de Raad afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoekende partijen aflegden over hun lotgevallen in Griekenland en lijkt erop te wijzen dat zij een en ander wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Hoe dan ook maken verzoekende partijen met hun betoog geen vertrouwen te hebben in de Griekse autoriteiten niet aannemelijk dat hun voorzienbare levensomstandigheden als personen die deze bescherming genieten in Griekenland hen zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen, een man van 29 jaar en een vrouw van 28 jaar van Palestijnse origine die niet doen blijken van gezondheidsproblemen en twee zeer jonge kinderen hebben, geen elementen hebben aangebracht waaruit blijkt dat van hen niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroepen op de beschermingsstatus die hun in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partijen verhinderen. Hun verzoeken om internationale bescherming dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest of van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in hun specifieke situatie niet van toepassing is en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN